

Farmoderns arv, Del 2

Jag satt och surade på en någorlunda mjuk säng och stirrade in i väggen. Rummet killen hade satt mig i var inte direkt första klass, vilket jag kanske inte borde ha förväntat mig, men hallå, så stort och snyggt som huset var så tyckte jag nästan att de hade kunnat vara lite gästvänligare. Jag tyckte redan att det var ironiskt att det fortfarande fanns folk som låste in människor bara för att de var på deras tomt. Rummet var inte varmt, men i alla fall inte så kallt att jag frös. Väggarna var tomma och nästan även resten av rummet. Det fanns en liten säng, där jag satt, plus ett litet bord där en bricka med soppa hade lämnats. Soppan var vattnig men ätlig.

Jag hade suttit här i en hel natt och hade fått tid till att fundera. Jag hade förstått att jag på något sätt hade förts hit av klockan, som killen hade tagit, tillsammans med min mobil, under mina skrikande protester. Jag hade skrikit att den var viktig för mig men han hade bara fnyst och sagt att det var just därför han tog den. Vad jag inte visste var hur klockan gjort det eller varför den fört mig just hit. Jag förstod heller inte varför farmor hade gett mig den eller om hon ens visst om vad den gjorde. Men jag anade att hon gjorde det. Jag hade tagit upp fotot av henne och killen och tittat på henne. Hon såg så lycklig ut. Kär. Undrar vem killen är, eller var.

Jag sippade lite på soppan, men den hade blivit kall så jag ställde undan den igen med en grimas. Kunde de inte komma nu? Jag ville nästan bara ha någon att prata med, det var så långtråkigt att sitta här och stirra på en tråkig vägg. Jag hade såklart ett fönster jag kunde titta ut i, men jag hade redan sett allt som gick att se. En stor trädgård med flera träd. Det var allt. Inga människor eller andra rörelser. Helt dött. Jag lade mig ner på bädden med en frustrerad suck. Medan jag låg där dök farmors ansikte upp. I all det här kaoset som pågått hade jag nästan glömt bort min sorg. Visst hade den funnits där, men inte lika sårande som innan jag öppnade klockan. Jag måste öppna klockan igen, kom jag på och satte mig upp. Jag måste sticka härifrån och åka hem! Hem till vad? Sade en del av mig, men jag skakade på huvudet. Jag kanske inte hade någon att åka hem till, men jag hörde inte hemma här! Och jag måste ändå fly härifrån, för tänk om de dödar mig annars? Det verkade lite drastiskt, det tyckte även jag, men vem visste vad dessa konstiga människor hade för vana att göra med sina fångar? Men hur tusan skulle jag kunna fly härifrån, och samtidigt få med mig klockan? Det var ju omöjligt! Jag tänkte på alla filmer jag sett där folk flytt från låsta rum genom att dyrka, hoppa, slå sig ut eller på något annat fantasirikt sätt ta sig ut. Vart fick de sina idéer från? Jag hade ingen aning om hur man dyrkade upp lås, och jag var alldeles för högt upp för att hoppa, jag var way too klen för att kunna slåss med en vuxen man och jag hade verkligen ingen fantasi för att kunna ta mig ut. Jag hade ju inte ens självförtroendet att tro att jag skulle kunna hitta på en plan!

Plötsligt hörde jag musik någonstans ifrån. Jag ställde mig upp och lyssnade spänt. Var kom det från? Då kände jag igen ljudet. Det var musiken som hade kommit från farmors klocka när jag hade öppnat den! Jag sprang fram till fönstret och tittade ut, fortfarande lika tomt. Var kom det från? Tänkte jag igen, frustrerad. När jag vände mig om fick jag till min förvåning, och chock, se den blonda killen bakom mig. Han stod med ögonen slutna och klockan i händerna. Musiken dämpades sakta och slutade spela. När han öppnade ögonen mötte han mina och stelnade chockat till. Klockan stängde han igen när han knöt nävarna. Han tittade sig omkring och när han insåg var han var såg han häftigt på mig igen.

”Hur hamnade jag här?” Frågade han mig.

”Hur ska jag veta det? Jag är inlåst din dumsnut!” Fräste jag tillbaka. Först blir jag

nedbrottad, inlåst och sen beskylld för att ha förflyttat en kille när jag sitter totalt isolerad!

"Det var din klocka!" Fräste killen tillbaka.

"Nej, det var min farmors, och det var även den som förde mig till den här konstiga platsen, och jag har inte en aning om hur! jag sprang, men nånstans skulle jag väl hitta en väg ut. Efter andra hörnet saktade jag ner farten och såg mig för lite mer, medveten om vilken tur jag haft som inte sprungit in i någon tidigare. Jag såg en dörr och tänkte att den i alla fall ledde bort från killen som troligen hade börjat jaga mig nu, slagit larm.. Jag ryste vid tanken på hur många som måste ha börjar jaga mig nu, jag måste ut, snabbt! Jag öppnade dörren och kom in i.. köket. Där var det massa svettiga människor som sprang omkring i förkläden och skrek på varandra. De märkte inte ens att jag kom in. Jag tvingade mig att vara lugn och sicksackade mellan dem samtidigt som jag försökte hitta ut. Plötsligt kände jag en hand på min axel och stelnade till.

"Du! Varför går du omkring utan förkläde? Ta på dig ett och sätt i gång att arbeta!" Skrek en man i mitt öra. Jag svalde och nickade, tog emot förklädet han gav mig och tog på mig det. Plötsligt fick jag två tallrikar med tårtbitar i handen och order att bära ut det och ställa det på dessertbordet. Jag gick efter andra människor med tallrikar i handen genom en dörr ut i en stor sal. I den salen satt det hur många människor som helst. Åtminstone 300 pers. De satt alla med tallrikar framför sig och åt fint samtidigt som de försökte att inte visa hur hungriga de var och hur gärna de ville kasta i sig maten. Jag såg mig omkring samtidigt som jag gick med tallrikarna mot bordet där desserten verkade vara. Det fanns två dörrar till förutom köksdörren jag kommit från. En mindre som var stängd och sen en större som jag antog var huvudentrén. Där skulle jag aldrig kunna gå utan att bli upptäckt. Av 300 pers. inte direkt vad jag var ute efter. Den lilla dörren då? Om det visade sig vara en städskrubb eller något annat som inte ledde någonstans så skulle det vara riskfyllt att gå dit. Men jag måste verkligen bort härifrån! Jag sneglade mot huvudentrén, snart skulle någon säkert springa in med nyheten om att jag hade flytt. Jag sneglade mot den lilla dörren igen. Nu eller aldrig, tänkte jag tungt och andades djupt samtidigt som jag sakta närmade mig dörren och försökte se ut som om jag visste vart jag var på väg. Mirakulöst så stoppade ingen mig. Jag trodde nästan jag skulle svimma av både oro och lättnad. Det kanske betydde att det var en städskrubb? Jag andades igen och öppnade spánt dörren. Det var ingen skrubb, det var en smal gång som ledde bortåt. Jag jublade inom mig och stängde tyst dörren bakom mig samtidigt som jag hörde två stora dörrar slås upp.

I slutet av korridoren fanns det en till vit dörr som ledde in i ett omklädningsrum. Där fanns det massa skåp och galgar. Jag gick förbi flera stycken och kände på dem. De var låsta. Till sist kom jag dock till ett som var öppet. Jag öppnade det ivrigt men blev besviken. Där fanns det bara vanliga kläder, som dessutom var alldeles för stora för mig. Men resten av skåpen som jag kände på var också öppna, i vilka jag hittade tjänstekläder som faktiskt passade mig. Det verkade tillhöra någon städerska. Jag klädde mig hastiskt samtidigt som jag lyssnade efter steg. Jag förstod att de troligen inte skulle göra allt för mycket väsen av att hitta bara en person, men nog skulle åtminstone några leta efter mig, men diskret. När jag var klädd drog jag på mig ett par skor jag hittat i ett annat skåp och såg sen mig omkring lite mer noggrant i rummet. Till min lycka fanns det en till dörr förutom den som ledde till salen. Jag öppnade den och kikade ut. Jag såg en man i 30 års åldern längre bort som höll på att damma på en steg. Jag skulle få lov att gå förbi honom för att komma nånstans. Jag tog ett djupt andetag och gick mot honom. Han tittade nyfiket på mig och slutade damma. När jag kom fram vände han sig mot mig så gott det gick på stegen.

"Är du ny här? Jag tror inte jag har sett dig förut och jag känner de flesta." Sade han och hötte mot mig med dammvippan.

”Jo..” Sade jag med huvudet på sned och med hjärnan på full speed. Vad skulle jag säga? Jag kom att tänka på middagen de hade i salen. ”De fick lov att tillfälligt anställa lite mer folk till middagen de har idag.” Sade jag så lätt jag kunde och log mot mannen. Han såg bort mot salen jag sprungit från och nickade medkännande.

”Det förstår jag, det var väldigt mycket folk här idag.” Han såg på mig igen. ”Vart ska du då?” Frågade han sen och jag svor inom mig. ”Eh.. Jag skulle iväg och leta efter en hjälpare som sprang iväg för en stund sen. Vi behöver all hjälp vi kan få just nu.” Sade jag kvickt och försökte se beklagande ut. Mannen skrattade lågt. ”Aha, hon tyckte antagligen att det var för stressigt så hon sprang iväg för att lugna ner sig lite. Leta inne på toaletterna. ” Sade han och nickade bort mot slutet av gången. ”Men var lite försiktig, jag har hört att Herr Zack hittade en flicka som tagit sig in i trädgården som han låste in i ett av rummen, men att hon nu har flytt. Så se upp vem du pratar med.” Lade han till med en lite orolig mig. Jag tvingade mig att le mot honom.

”Tack, det ska jag.” Sade jag och sprang vidare med hjärtat som bultade. Jag fattade inte att jag faktiskt hade kommit undan. Men istället för att springa in på toaletten som mannen hade föreslagit såg jag mig omkring. Det var ett stort rum till. Det såg ut som en sådan där hall som de rika hade i filmer. I ena änden fanns det trappor upp och i andra fanns det en stor dörr som jag verkligen hoppades var en ytterdörr. Jag tittade på alla människor jag såg och funderade på hur stor risk de var. Det var några tjänare som sprang omkring med olika fat, kläder och annat. Men jag såg även nån enstaka män som verkade söka efter något, eller någon. Tusan.. Skulle de känna igen mig? Jag vände mig om och såg hur en städare lämnade sig städvagn för att gå in på toaletten. Jag suckade lättat och gick fram mot den. Där fanns det flera dammvippor, tvättmedel, sopar, skyfflar m.m. Jag tog en sopborste och började sakta sopa mig en väg mot vad jag trodde var ytterdörren medan jag höll ett vakande öga mot en man som nu stod och såg på oss, på mig. Jag var inte säker på om han misstänkte mig eller om han misstänkte allt tjänstefolk. När jag kom fram till dörren spelade jag lite teater. Jag sträckte på mig och fäktade mig i ansiktet, som om jag var väldigt varm, vilket jag faktiskt var. Sen så vände jag mig mot dörren och såg på den som om jag först då kom på att den fanns där. Jag sträckte mig efter handtaget och lyssnade efter protester. Det kom inga. Jag öppnade dörren och fann till min glädje att den faktiskt ledde ut. Då hörde jag hur någon ropade.

”Hej! Du! Vad gör du?” Frågade en man med misstänksam min. Jag såg oskyldigt på honom. ”Ingenting.. Sir. Jag var bara så varm så jag tänkte att det kanske skulle bli lite svalare om jag öppnade dörren. Får jag inte det, sir?” Frågade jag och lade huvudet på sned. Vakten, eller vad han nu var, såg lite osäker ut. Han såg också rätt svettig ut. Han såg på dörren, sen på mig och sen bortåt trappan, tänkte troligen på sin chef. Om han borde eller inte. Sen vände han sig mot mig igen och såg sträng ut. ”Stanna här och få inte för dig något. Jag ska höra efter.” Sade han. Jag lovade och han gick iväg mot trappan. Jag hoppade av glädje inom mig. Att det faktiskt fanns de som gick på något sådant! Eller så var jag kanske bara en väldigt duktig lögnare. Att han gick iväg betydde att jag hade större chans att kunna smita iväg! När jag försvann uppför trappan öppnade jag dörren med och tittade ut. Oj, vad stor gården var! Jag hade en lång grusväg framför mig som ledde till två stora grindar, bakom dem såg jag skog. Hur skulle jag kunna ta mig ut utan att bli stoppad och, troligtvis, dödad? Jag vände på huvudet och såg mot kanterna på huset. Det fanns många fönster som de skulle kunna se mig ur om jag var oförsiktig. Men det fanns även mycket träd och häckar här och där på gården, om jag höll mig bakom dem så kanske... I så fall fick jag lov att skynda mig, innan vakten kom tillbaka, eller ifall någon annan kom. Jag såg över axeln på de

få människor som var där och sen ut över gården igen. Nu. Jag tvingade mig att gå sakta ner för trappan. ”inte springa, inte springa.” Mumlade jag för mig själv som ett mantra. Jag hade bara några steg kvar till en stor häck när jag hörde hur någon ropade på mig, skrek snarare. Jag vände på huvudet och fick till min förskräckelse se killen som låst in mig, Zack, stå där med ögonen smala och händerna knutna. Jag vände mig om och började springa, fort. Jag hörde hur han skrek och svor och började springa mot mig. Jag sprang i sickasack längs träden och in bakom häckar samtidigt som jag försökte styra oss mot grindarna. Det vore ju precis min otur att hamna i andra ändan av gården än den jag siktat mot. Jag hörde hela tiden hur killen bara var några steg bakom mig. Tacka gudarna för att jag var rätt bra på att springa. Jag ökade takten och lutade mig framåt. Men så snubblade jag på en rot och for i marken och rullade runt. Aj vad ont det gjorde! Sen fick jag nästan direkt en tung manskropp över mig när jag försökte resa mig upp. ”Din lilla.. Du trodde du skulle komma undan?” Viskade killen, Zack, i mitt öra och skrattade lågt. Ilskan jag kände gav ny kraft åt mig och jag svingade upp en armbåge som jag tror träffade honom på kinden samtidigt som jag vred mig kraftigt och lyckades ta mig ur hans grepp. Jag reste mig upp och började springa igen. När jag äntligen kom fram till grinden såg jag att flera människor var på väg mot mig, inklusive Zack, som nu gned sig på kinden. Jag såg på grinden, den hade stänger tvärs över den, och började klättra, medveten om hur liten chans jag hade. Plötsligt hörde jag ett vinande och så small det till och stenskrävor flög åt alla håll, bara en meter bredvid mig. Jag skrek till, det hade varit en pistol, jag var så död. Men då hörde jag hur Zack skrek till om att jag inte fick dödas. Tackar så mycket, tänkte jag ironiskt. Jag fortsatte klättra på gallret. När jag väl kom högst upp såg jag varför de inte gjort större försök att stoppa mig. Det var nån sorts tråd högst upp, antagligen ett elstängsel, toppen. Jag sneglade neråt på människorna som stod där och flinade, vilka svin! Jag sneglade på stängslet, sen ner på mina skor, och log. Jag hade ju gummisulor. De där nere verkade se att jag log och undrade vad den där konstiga bruden nu hade tänkt göra. Jag klättrade högre, till deras nu också högre protester, tills jag kunde få upp en fot. Jag satte långsamt ner den på tråden och väntade spänt. Ingen stöt, jag jublade, jag skrattade till och med högt. Mina förföljare ropade till och började fixa med grinden, de skulle öppna den! Tusan! Jag svängde över andra benet, aktade noga för att röra vid tråden med mina bara händer och började rast klättra neråt. Sista biten hoppade jag och landade hårt. Jag såg upp och mötte Zacks irriterade ögon. Jag flinade mot honom och vände mig om och sprang.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren diktälskare med Poeter.se id #34551 innehar upphovsrätten